

Sygn. akt **II AKa 45/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Chojnowski
Sędziowie:	SA Stanisław Stankiewicz (spr.) SA Bogumiła Metecka-Draus
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej Janiny Rzepińskiej

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2014 r. sprawy

1) **P. K.**

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k.

2) **W. M.**

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 3 grudnia 2013 r., sygn. akt III K 185/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że z opisu czynu eliminuje zwrot „oraz posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci noża”, czyn ten kwalifikuje z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

i art. 64 § 1 k.k. wobec oskarżonego P. K. oraz z art. 280 § 1 k.k. wobec oskarżonego W. M. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza P. K. karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. W. M. wymierza karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu P. K. w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia oskarżonych w całości od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciąża nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt **II AKa 45/14 UZASADNIENIE**

W. M. i P. K. zostali oskarżeni o to, że:

w dniu 10 kwietnia 2013 r. ok. godz. 23.40 w R., pow. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, przy czym P. K. będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Choszcznie z dnia 14.09.2005r. (II K 90/05) za przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 31.10.2004r. do 31.12.2004 r. oraz od 02.03.2005 r. do 02.09.2005 r., a następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Choszcznie z dnia 06.12.2006 r. (VIK 171/06) za czyn z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a także wyrokiem Sądu Rejonowego w Choszcznie z dnia 20.04.2007 r. (VIK 4/06) za czyn z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to wyroki tj. VI K 171/06 i VI K 4/06 objęte zostały wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Choszcznie z dnia 15.09.2009 r. (II K 138/09), którym wymierzona została kara 11 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 15.08.2009 r. do 7.06.2010 r., po uprzednim użyciu przemocy wobec sprzedawczyni sklepu „(...)” A. B. polegającej na uderzeniu w twarz i ciągnięciu za włosy po podłodze sklepu oraz posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci noża, zabrali w celu przywłaszczenia 100 paczek papierosów różnej marki o łącznej wartości 1500 zł na szkodę właściciela sklepu R. N. , przy czym P. K. spowodował u pokrzywdzonej A. B. obrażenia ciała w postaci podbiegnięcia krwotocznego okolicy małżowiny usznej prawej, zasinienia okolicy lewego ramienia i zasinienia uda lewego , naruszające czynności dotkniętych narządów ciała na okres do dni siedmiu,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k. wobec P. K., a o czyn z art. 280 § 2 k.k. wobec W. M..

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 3 grudnia 2013r., wydanym w sprawie o sygn. akt III K 185/13 orzekł, że:

I. uznaje oskarżonych za winnych popełnienia zarzucanego im czynu z tą zmianą że przyjmuje iż zabrali w celu przywłaszczenia 68 paczek papierosów różnych marek o łącznej wartości 890,10 zł, i za ten czyn: P. K., na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierza mu karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 280 § 2 k.k. W. M. wymierza 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności zalicza okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania: P. K. od 11.04.2013 r. do 5.06.2013 r., W. M. od 11.04.2013 r.

III. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek służących do popełnienia przestępstwa :

a) wobec P. K.: czapki koloru czarnego z napisem (...) materiału koloru czarnego, kurtki koloru jasno-zielonego, spodni dresowych koloru czarnego,

b) wobec W. M.: kurtki koloru czarnego z kapturem, bluzy granatowej z kapturem, butów koloru brązowego, noża sprężynowego, czapki koloru czarnego z napisem (...), rękawiczki,

IV. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazuje zwrócić dwie płyty DVD z nagraniami z monitoringu (k.34 akt),

V. na podstawie § 2 ust. 3, § 14 ust. 1 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U nr 163 z 2002 roku poz. 1348 z późn. zmianami) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy) w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną P. K. z urzędu,

VI. zwalnia oskarżonych z ponoszenia kosztów sądowych i uiszczenia opłaty.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego P. K. wskazał w apelacji, że „zaskarża je w części dotyczącej kwalifikacji prawnej czynu oraz orzeczenia o karze”. Autor skargi zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

- 1) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 280 § 2 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony P. K. wypełnił swoim zachowaniem znamiona rozboju kwalifikowanego, a nie rozboju w typie podstawowym,
- 2) rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu P. K. w drodze wadliwego wyważenia okoliczności wpływających na wymiar kary określonych w art. 53 k.k. jako nieadekwatną do celów kary.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca oskarżonego P. K. wniósł o zakwalifikowanie czynu oskarżonego jako określonego w art. 280 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonemu na tej podstawie kary w dolnym wymiarze ustawowego zagrożenia.

Z kolei obrońca oskarżonego W. M. zaskarżył powyższy wyrok w całości i zarzucił:

- 1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, sprowadzający się do bezpodstawnego przyjęcia, iż w toku podjętych przez siebie działań oskarżony M. posługiwał się niebezpiecznym narzędziem w postaci noża, podczas gdy fakt ten - po zaprzeczeniu mu przez samoobciążającego się wcześniej oskarżonego - nie znajduje żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy, w szczególności zaś w zeznaniach pokrzywdzonej A. B. oraz w jednoznacznym w swej wymowie zapisie z monitoringu,
- 2) obrazę prawa procesowego, w szczególności zaś przepisu art. 5 § 2 k.p.k. przez rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,
- 3) obrazę przepisów prawa materialnego, w szczególności zaś:
 - a) przepisu art. 54 § 1 k.k. przez nadanie - wbrew jego dyspozycji - priorytetu represyjnym celom kary w miejsce celów o charakterze wychowawczym,
 - b) art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 53 § 2 k.k. przez wykluczenie możliwości zastosowania wobec oskarżonego M. nadzwyczajnego złagodzenia kary w sytuacji, gdy spełnił on warunki przewidziane dyspozycją przepisu instytucję tę regulującego,
 - c) przepisu art. 280 § 2 k.k. wynikającą z niewłaściwej interpretacji znamienia „posługiwania się nożem”, którego nie sposób przyjmować za spełnione w sytuacji, gdy pokrzywdzona - jako „adresat” przestępczego działania - w żaden sposób nie uświadamiała sobie istnienia owego przedmiotu.

Niezależnie od powyższego obrońca W. M. podniósł także zarzut:

- 4) rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego M. kary pozbawienia wolności, wynikającej w szczególności - z jednej strony - ze zbagatelizowania przy wymiarze kary osk. M. nader istotnych okoliczności łagodzących - z drugiej zaś - z nieskorzystania przez Sąd z możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec oskarżonego i orzeczenia tej kary w wymiarze wykluczającym możliwość warunkowego zawieszenia jej wykonania, mimo spełnienia przesłanek stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca W. M. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez:

1) przyjęcie, iż działanie oskarżonego W. M. stanowi przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i przy takiej kwalifikacji wymierzenie mu kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat

ewentualnie zaś,

2) w przypadku podtrzymania kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego przyjętej przez Sąd I Instancji – zastosowanie wobec oskarżonego w oparciu o przepis art. 60 § 2 k.k. nadzwyczajnego złagodzenia kary - i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności w wymiarze nie przekraczającym 2 lat, przy jednoczesnym zawieszeniu jej wykonania na okres 5 lat.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych okazały się częściowo zasadne i spowodowały zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonym czynu, a w konsekwencji i w zakresie wymierzonej im kary.

Sąd Okręgowy uznając W. M. i P. K. za winnych popełnienia zbrodni z art. 280 § 2 k.k. dopuścił się przede wszystkim obrazy przepisów prawa materialnego. Aczkolwiek z opisu czynu przypisanego oskarżonym wynika, że podczas napadu rabunkowego sprawcy posługiwali się niebezpiecznym narzędziem w postaci noża, tym niemniej w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku nie poczyniono odpowiednich, nie budzących wątpliwości i konkretnych ustaleń faktycznych w tym względzie. Uzasadnione były zatem zarzuty skarżących dotyczące obrazy przepisów prawa materialnego, w zakresie „posługiwania się” przez oskarżonych nożem, które notabene zostały w pełni poparte na rozprawie odwoławczej przez prokuratora. W sprawie nie ulega wątpliwości, że oskarżony W. M., jak wprost wynika z jego wyjaśnień, posiadał z sobą nóż: „(...) W. M. wziął w rękę nóż z otwartym ostrzem” (str. 2 uzasadnienia). Wszelako innych koniecznych ustaleń – przede wszystkim takich, że nóż ten służył sprawcom do obezwładnienia pokrzywdzonej kobiety Sąd Okręgowy już nie poczynił, gdyż, jak się wydaje, nie pozwalały mu na to przeprowadzone w sprawie dowody, w tym przede wszystkim wyjaśnienia oskarżonych W. M. i P. K. oraz zeznania pokrzywdzonej A. B.. Generalnie nie ulega przecież wątpliwości, że zakres pojęcia „posługuje się” użytego w art. 280 § 2 k.k., stanowiącego znamię kwalifikowanej postaci zbrodni rozboju, obejmuje wszelkie formy manipulowania przedmiotem wymienionym w tym przepisie, czyli bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem, a więc nawet jedynie okazanie takiego przedmiotu przez sprawcę rozboju osobie pokrzywdzonej, jednakże pod warunkiem, iż taka demonstracja zostaje podjęta w celu wzbudzenia u pokrzywdzonego obawy jego użycia i wywołania w jego psychice uczucia (stanu) bezbronności (vide np. wyroki SN z dnia 18.04.1984r., II Kr 73/84, OSNKW 1984/9-10/91; z dnia 03.05.1984r., II KR 81/85, OSNPG 1984/11/99; z dnia 12.11.1985r., IV KR 274/85, OSNKW 1986/9-10/78). Zbrodnia z art. 280 § 2 k.k. jest bowiem przestępstwem kierunkowym i dla jego bytu konieczne jest wykazanie m.in., że sprawca z zamiarem kradzieży mienia, używa przemocy wobec osoby lub grozi jej natychmiastowym użyciem, a do realizacji tego właśnie celu posługuje się bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym. Konieczne jest zatem okazanie broni lub innego niebezpiecznego przedmiotu pokrzywdzonemu w celu wzbudzenia w nim obawy jego niezwłocznego użycia (por. cytowane wyżej judykaty SN oraz R. Stefański, Kodeks karny, Komentarz, Wyd. C.H.Beck, 2014r.). Jest to logiczne, gdyż tylko w ten sposób można u pokrzywdzonego rozbojem wywołać obawę użycia danego niebezpiecznego przedmiotu, zwiększyć uczucie zagrożenia i w konsekwencji zwiększyć prawdopodobieństwo przełamania oporu ofiary aby dokonać zaboru jego rzeczy. Wystarczające jest przy tym, iż niebezpieczny przedmiot zostanie co najmniej okazany na początku rozboju lub w jego trakcie (vide wyrok SN z dnia 13.04.1973r. III KR 32/73, OSNKW 1973/11/143; Wąsek, Kodeks karny, Komentarz t. II, W-wa 2008; wyrok SA w Krakowie z dnia 13.01.2006r., II Aka 250/05, Prok. i Pr. 2006/9/31). Oznacza to, że samo posiadanie przez sprawcę w chwili rozboju niebezpiecznego narzędzia, bez co najmniej demonstrowania możliwości jego użycia, czy nawet bez jego okazania, nie może być traktowane jako kwalifikowana postać rozboju. W przedmiotowej sprawie apelujący trafnie zatem wykazali, że nóż, który posiadał przy sobie oskarżony W. M. nie służył do osiągnięcia tego celu, zaś tego noża nie widziała także pokrzywdzona A. B., co wynika wprost z ustaleń Sadu Okręgowego. Wszelako Sąd ten swoje rozważania w powyższym zakresie de facto ograniczył do konstatacji, że (...) wiarygodne są te wyjaśnienia oskarżonego W. M., w których przyznał się

do posługiwania się nożem(...), zaś późniejsze wypieranie się tej okoliczności jest jedynie linią obrony (por. str. 11 uzasadnienia). Wskazać jednak trzeba, że w wyjaśnieniach w/w wskazywał jedynie m.in. „(...) ja trzymałem w ręku nóż – ostrze było otwarte. Trzymałem nóż tak z boku, przy nodze. Trzymałem nóż w ręce, ale nie pamiętam czy go wyciągnąłem do przodu.” (k. 60). Tymczasem, jak już wyżej zaznaczono, określone w art. 280 § 2 k.k. „posłużenie się” niebezpiecznym przedmiotem, jakim jest nóż, nie może ograniczać się tylko do jego posiadania, zaś w wyjaśnieniach W. M. w żadnym razie nie wynika przecież, aby okazywał ten nóż pokrzywdzonej, względnie demonstrował jej możliwość jego użycia w celu wzbudzenia obawy jego użycia i wywołania w jej psychice uczucia (stanu) bezbronności w zamiarze dokonania zaboru rzeczy ze sklepu, nie mówiąc już o tym, że A. B. nie miała w ogóle świadomości co do „posłużenia się” przez sprawców napadu rabunkowego nożem.

Z kolei pozostałe ustalenia Sądu Okręgowego dotyczące kwestii sprawstwa oskarżonych były w pełni prawidłowe, notabene nie były one także przez skarżących obrońców kwestionowane.

Dodatkowo Sąd Apelacyjny, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 455 k.p.k.), wychwycił inne uchybienie, które skutkowało błędną kwalifikacją prawną czynu oskarżonego P. K. w postaci niezasadnego zastosowania art. 60 § 2 k.k. Mianowicie już prokurator w trakcie rozprawy odwoławczej sygnalizował, że Sąd Okręgowy dopuścił się także obrazy tego przepisu prawa materialnego (art. 64 § 2 k.k.), albowiem w zaskarżonym wyroku błędnie przypisano oskarżonemu P. K. działanie w warunkach recydywy wielokrotnej. Pisemne motywy wyroku w tym aspekcie ograniczają się w zasadzie do ponownego przytoczenia wszystkich jednostkowych skazań P. K. oraz wyroku łącznego, przywołanych uprzednio w opisie czynu. Trzeba zatem przypomnieć, że recydywa szczególna wielokrotna zachodzi wtedy, gdy sprawca był już skazany warunkach recydywy podstawowej (art. 64 § 1 k.k.), odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat od odbycia w całości lub w części ostatniej kary popełnił umyślnie przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźby jej życia (art. 64 § 2 k.k.). Warunkiem recydywy wielokrotnej jest zatem odbycie przez sprawcę co najmniej roku pozbawienia wolności, przy czym każda z odbywanych kar musiała być nie krótsza niż 6 miesięcy (por. uchwała SN z dnia 26.08.2004r. , I KZP 1/04, OSNKW 2004/7-8/69). Tymczasem powyższych ustaleń nie poczynił w żadnym razie Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku, zaś z opisu czynu przypisanego oskarżonemu P. K. jasno wynika, że owe szczególne warunki multirecydywy z art. 60 § 2 k.k. nie zostały spełnione. Skoro warunek „powrotności” odnosi się nie do jakiegokolwiek poprzednio popełnionego przestępstwa, a jedynie do przestępstw objętych skazaniem z art. 64 § 1 k.k., to nie sposób przyjąć w realiach przedmiotowej sprawy, by P. K. odbył łącznie co najmniej rok pozbawienia wolności, na który składają się dwie odbyte kary, każda opiewająca na 6 miesięcy. Zatem stosując w powyższym aspekcie sprawy przepis art. 455 k.p.k., Sąd odwoławczy zobowiązany był do zmiany oceny prawnej czynu P. K. wyłącznie na gruncie tych ustaleń faktycznych, jakie Sąd Okręgowy de facto poczynił w zaskarżonym wyroku.

W tej sytuacji uzasadnione i konieczne było w przedmiotowej sprawie, notabene w ślad za tożsamym wnioskiem prokuratora, wyeliminowanie z opisu czynu, wskazanego w wyroku Sądu Apelacyjnego zwrotu „oraz posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci noża”, zakwalifikowanie tak przypisanego oskarżonemu czynu jako występku z art. 280 § 1 k.k., a więc jako przestępstwa rozboju w postaci podstawowej wobec oskarżonego W. M., natomiast z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. wobec oskarżonego P. K..

Ponieważ tego rodzaju występkę, które finalnie zostały przypisane oskarżonemu w wyroku odwoławczym, zawierają niższy stopień społecznej szkodliwości, aniżeli przestępstwo zbrodni rozboju, czego wyrazem jest chociażby wysokość sankcji karnej, należało wymierzyć obydwu oskarżonym kary odpowiednio niższe. I tak Sąd Apelacyjny na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył P. K. karę 5 lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. wobec W. M. orzekł karę 2 lat pozbawienia wolności, uwzględniając przy tym te wszystkie okoliczności, które w tym zakresie przytoczył Sąd Okręgowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Konieczna jest przy tym uwaga, iż niezależnie od stopnia społecznej szkodliwości, który przy przestępstwach rozboju jest wysoki, to okoliczności popełnienia czynu jakiego dopuścili się obydwaj oskarżeni dowodzą, że próg ten w tym wypadku znacznie przekracza „przebiegłość”. Wynika to z faktu, że przestępstwo to niewątpliwie było zaplanowane znacznie wcześniej o czym świadczą precyzyjny wybór miejsca napadu i ofiary, czego dowodzą ustalone przez Sąd meriti okoliczności

zdarzenia. Jako bardzo wysoki należy też ocenić stopień winy oskarżonych wynikający, jak trafnie zauważył to Sąd Okręgowy, z brutalności, agresji, działania pod wpływem alkoholu oraz bezwzględnego wykorzystania przewagi fizycznej nad pokrzywdzoną. Dodatkowo oskarżonego P. K. obciąża spowodowanie obrażeń ciała pokrzywdzonej (art. 157 § 2 k.k.) oraz działanie w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 60 § 1 k.k., negatywna opinia środowiskowa oraz zachowanie po popełnieniu przestępstwa. Z kolei na realnie mniejszy wymiar kary wobec oskarżonego W. M. wpływ musiały mieć te wszystkie okoliczności łagodzące, które słusznie zostały dostrzeżone przez Sąd Okręgowy, tj. dotychczasowa niekaralność, status młodocianego, dobra opinia z miejsca zamieszkania, przyznanie się do popełnienia czynu już w trakcie pierwszego przesłuchania, wyrażenie skruchy i żalu, podjęcie działań w celu naprawienia szkody oraz przeproszenie pokrzywdzonej.

Mając powyższe na uwadze, zważywszy również na pozostałe elementy mające wpływ na wymiar, które są wymienione w art. 53 k.k. i art. 54 § 1 k.k., zwłaszcza motywację i sposób zachowania się sprawców podczas realizacji przestępczej akcji, jak i później oraz rodzaj i rozmiar ujemnych następstw tego czynu, a także biorąc pod uwagę cele kary – zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do poszczególnych oskarżonych, tudzież potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa Sąd Apelacyjny orzekł, że te wszystkie cele spełniają kary orzeczone w rozmiarze wskazanym w wyroku odwoławczym. Jednocześnie Sąd Apelacyjny nie zdecydował o zastosowaniu wobec oskarżonego W. M., postulowanego przez jego obrońcę, dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Pomimo młodego wieku, dotychczasowej niekaralności i licznych okoliczności łagodzących W. M., jak trafnie zauważył to już Sąd meriti, wykazuje wszelako objawy demoralizacji, co zostało potwierdzone wcześniejszym orzeczeniem wobec w/w środków wychowawczych przez sąd dla nieletnich. Nadto potencjalne zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary w przedmiotowej sprawie, byłoby wyrazem zupełnie niezrozumiałej ze społecznego punktu widzenia pobłażliwości.

Kary wymierzone P. K. i W. M. są zatem jak najbardziej sprawiedliwe, czynią zadość wszystkim dyrektywom wymiaru kary, zaś ukształtowana represja również nie jest niewspółmiernie rażąco surowa, uwzględnia potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i stwarza realne możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych w zachowaniu obydwu oskarżonych. Powinna ona zarazem wywołać w świadomości oskarżonych przeświadczenie o nieuchronności kary oraz wyrobić w nich poczucie odpowiedzialności i poszanowania prawa.

Kierując się przedstawioną powyżej argumentacją Sąd Apelacyjny dokonał odpowiednich zmian zaskarżonego orzeczenia, zaś w pozostałej części, wobec braku innych przesłanek z art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k., zaskarżony wyrok jako trafny i słuszny utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., art. 634 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwolniono P. K. i W. M. od wydatków za postępowanie odwoławcze i od opłaty za obie instancje, słowem zwolniono oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji, obciążając nimi Skarb Państwa, albowiem uiszczenie tych należności byłoby zbyt uciążliwe, gdy uwzględni się ich aktualną sytuację majątkową i znacznie ograniczone możliwości zarobkowe.

Wreszcie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. K. z urzędu w postępowaniu odwoławczym, rozstrzygnięto zgodnie z treścią § 14 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).